

*Birgitte Amalie Thorn
& Charlotte Reeckmann
Langt fra leverpostej
186 sider
Griffle*

Den her morsomme og lærerige, lille chick-lit-roman åbner op for en række af livets spørgsmål. Alene forsiden indikerer, at man enten må være helt normal eller ikke helt normal.

Hmm.

Her husker vi med det samme, at en klog psykolog for mange år tilbage siger, at det normale har vide grænser. Hvorfor dog sætte sig selv i bås? Hvorfor give sig selv prædikatet, at man er enten det ene eller det andet? Og heller ikke midt imellem. Nogle gange er man bare lidt skør, andre gang helt som andre. Det er jo livet, og det må man acceptere, hvis det skal være godt. Vender man bogen og læser bagsideteksten, spørger forfatterne, hvad man skal stille op, hvis man ikke passer ind i skabelonen for, hvor langt man skal være nået i sit liv, når man er 34.

Igen -

Hvad er det for en skabelon, man skal leve op til, kan man spørge sig selv. Hvorfor dog ikke bare være sig selv og give op på det præstationsræs, som Emilie i Århus, og mange andre i hendes situation, må ligger under for i form af de hus, den mand og de børn, som folk omkring hende langsomt men sikkert disker op med.

Når vi som anmeldere allerede her kommenterer på teksten, er det fordi, bogens forløb og forfatternes tilsyneladende fine research på området, og deres eget forord, lægger op til gode og grundige overvejelser og debatter om, hvorledes man skal indrette sig i livet, om man skal gå efter det, man inderst inde drømmer om, om det som omgivelserne forventer, eller om man blot skal tage tingene, som de kommer.

Handlingen i bogen er ok og såmænd god nok, selv om vi kender den. Singlekvinde fra Århus der kæmper for at få styr på kærlighed, karriere og relationer. Her kunne man så kommentere på, hvad det er der gør det så vigtigt at have styr på alting. Perfektionisme? For målrettet en opdragelse.

Udover det må vi sige, at der er mange gode vendinger i bogen, som fortæller, at forfatterne har prøvet lidt af hvert og som minimum i hvert fald har kendskab til, hvad der på såvel tragisk som ganske morsom vis fylder inde i hovederne på nogle-og-30-årige-kvinder:

Jeg har lige præcis et halvt år til at finde ham inden næste parmiddag.

Det er som om, at detaljerne i et parforhold er private. Der må man ikke længere spørge ind. Men det gælder ikke den anden vej rundt.

Jeg begynder under middagen at føle mig ret singlesølle.

Hvad skete der lige med det venskab. Alle de lovende ord om, at veninder er der altid, mens kærester kommer og går. Jeg er tydeligvis blevet skubbet af pinden af en ny fyr, hans familie og ikke mindst et nyt tegltag. (Som skulle lægges lige den weekend, hvor Emilie havde allermest brug for sin veninde, red.).

Hans kammerat kan jo have brækket benet. I så fald håber jeg, det er mindst tre steder.
(Efter en afbrænding halvanden time før date, red).

Shit hvor er der meget at holde styr på, når man starter sit eget Mayday.

Jamen har du sagt op, Emilie. Det gode job. Hvad tænker du dog på.

Bogen sparker masser af gode emner igang. Om eksempelvis hvor meget man skal ligge under for også de ydmygelser og den flovhed, der følger med det at være sat i verden af en småborgerlig familie, som ovenikøbet forsøger at gøre en til idiot, fordi man springer ud som selvstændig lige før en industriferie.

Forfatterne har helt styr på sproget, man kommer til at holde af Emilie og kan følge hendes forvirring og hendes valg og fravalg i livet. Folk og omgivelser kan være grusomme, når det passer dem, og de konflikter forstår Birgitte og Charlotte virkelig at få frem.

Mellem linjerne anviser forfatterne så også, hvor sundt det kan være at leve et autentisk og holistisk liv og hive sig selv ud af konformitetens svøbe, når det skal til.

Nydelig bog.

